

Nr 16.

Ankom till riksdagens kansli den 5 april 1940 kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om ändring av 56 § i lagen om vägdistrikt.

(2:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 23, har herr *von Seth* hemställt, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring av § 56 i 1934 års lag om vägdistrikt att för varje skattekrona och skatteöre, som enligt kommunalskattelagen påförts skattskyldig såsom underlag för fastighetsskatt, påföras honom såvitt angår jordbruksfastighets jordbruksvärde samt tomt- och industrivärde så ock annan fastighet en vägskattekrona respektive ett vägskatteöre samt såvitt angår jordbruksfastighets skogsvärde en vägskattekrona respektive ett vägskatteöre. Vad som icke uppgår till helt vägskatteöre bortfaller. Etthundra vägskatteören bilda en vägskattekrona».

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

Enligt 56 § lagen den 7 juni 1934 om vägdistrikt skall för varje skattekrona och skatteöre, som enligt kommunalskattelagen påförts skattskyldig såsom underlag för fastighetsskatt, påföras honom såvitt angår jordbruksfastighets jordbruksvärde samt tomt- och industrivärde så ock annan fastighet en och en halv vägskattekrona respektive ett och ett halvt vägskatteöre samt såvitt angår jordbruksfastighets skogsvärde en och tre fjärdedels vägskattekrona respektive ett och tre fjärdedels vägskatteöre. Vad som icke uppgår till helt vägskatteöre bortfaller. Etthundra vägskatteören bilda en vägskattekrona.

För varje skattekrona och skatteöre, som enligt kommunalskattelagen påförts skattskyldig såsom underlag för kommunal inkomstskatt, skall påföras honom en vägskattekrona respektive ett vägskatteöre; dock skall i fråga om fysisk person, som för kommunal inkomstskatt i hemortskommunen påförts mindre än tre skattekoronor, sådan påföring därstädes icke äga rum. Beträffande äkta makar skall, därest de i fråga om taxering till kommunal inkomstskatt icke äro att anse såsom av varandra oberoende skattskyldiga, befrielse enligt vad nyss sagts äga rum, allenast om makarna påförts sammanlagt mindre än tre skattekoronor.

Sedan kommunalskatteberedningen i skrivelse till Kungl. Maj:t den 10 oktober 1938 hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om utredning rörande vägväsendets förstatligande, samt därvid framhållit, att enligt beredningens mening mycket allvarliga erinringar ur skatteutjämningsynpunkt kunde riktas mot den nuvarande ordningen, har chefen för kommunikationsdepartementet, jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 25 november 1938, tillkallat särskilda sakkunniga med uppdrag att utreda frågan om ett förstatligande av den allmänna väghållningen på landet samt att avgiva de förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

I sitt yttrande till statsrådsprotokollet sistnämnda dag anförde chefen för kommunikationsdepartementet bland annat, att genom vägväsendets fullständiga förstatligande löstes frågan om vägskattebördans utjämning. Spörsmålet, om någon speciell vägskatt vidare skulle uttagas, sedan staten helt övertagit den allmänna väghållningen, borde däremot icke ingå i de sakkunnigas utredning. Under utredningens gång borde, framhöll departementschefen, samråd äga rum med kommunalskatteberedningen, som i sin förenämnda skrivelse hemställt, att utredningen borde så bedrivas, att frågan om vägväsendets förstatligande kunde föreläggas riksdagen samtidigt med förslag till ny ordning för den kommunala beskattningen.

I en vid 1939 års lagtima riksdag väckt motion, II:74, framställdes samma yrkande som i den nu föreliggande motionen. Bevillningsutskottet erinrade i sitt i anledning av förstnämnda motion avgivna betänkande (nr 11), att frågan om ett förstatligande av den allmänna väghållningen på landet vore föremål för närmare utredning av särskilda sakkunniga. Vid utredningens igångsättande syntes hava förutsatts, att densamma skulle bedrivas så snabbt, att förslag i ämnet kunde föreläggas riksdagen samtidigt med förslag till ändrade bestämmelser rörande den kommunala beskattningen. Då det torde kunna förväntas, att spörsmålet, huruvida vägskatten alltjämt skulle bibehållas eller icke, komme att bliva föremål för närmare övervägande i samband med utredningarna på vägväsendets och kommunalbeskattningens område, och då det syntes sannolikt, att nämnda förslag kunde föreläggas riksdagen inom den närmaste framtiden, ansåge sig utskottet icke kunna tillstyrka bifall till det då framlagda förslaget om ändring i gällande bestämmelser rörande grunderna för vägskattens beräkning för fastighet. På grund av det anförda hemställde utskottet, att motionen icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd, och denna hemställan bifölls av riksdagen.

Utskottet.

Av årets riksdagsberättelse framgår, att under första halvåret 1940 betänkande beräknas komma att avlämnas av 1938 års sakkunniga beträffande vägväsendets förstatligande. Enligt vad utskottet inhämtat torde nämnda sakkunnigas förslag komma att omfatta icke blott vägväsendets organisation utan även frågan, huruvida vägskatten bör bibehållas eller ej. Vid angivna förhållande anser utskottet det icke vara lämpligt att redan nu taga ställning till förslaget om ändring av vägskatten. På grund härav

och då utskottet ej heller finner skäl tala för en provisorisk lösning av frågan, anser sig utskottet icke kunna förorda bifall till motionärens förslag.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att motionen II: 23 av herr von Seth, om ändring av 56 § i lagen om vägdistrikt, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 5 april 1940.

På bevillningsutskottets vägnar:

IVAR ANDERSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar *Johan Bärq, friherre Lagerfelt, Victor Larsson, Wahlmark, Sjödahl, Ekman, Velande, Gustaf Björkman, Egnell och Roos*; samt

från andra kammaren: herrar *Anderson i Norrköping, Lövgren, Björklund, Olsson i Gävle, Sandberg, Werner i Hultsfred, Hammarlund, Persson i Undersvik, Hagberg i Malmö och Jonsson i Skedsbygd*.
